

Levon

การกลับมาของ
จอมเวท
ระดับ 8

Ryu song เขียน
จินซูจิน แปล
อัล터 วาด

클래스
마법의
회귀

3

พิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8

8클래스 마법사의 회귀

3

류송 (Ryu song)

เขียน

จินซูจิน

แปล

115014 ดัชนีการอ่านหนังสือ

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8 เล่ม 3

8클래스 마법사의 회귀

Levon

โน้ตเครื่องปริ้นท์คอมริ้นท์ คอรัปชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

8클래스 마법사의 회귀

The Return of the 8th Class Mage

Copyright © Ryu song, 2016

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KWBOOKS, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with KWBOOKS through IP PRIME, Buncheon, Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การที่ซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8270-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทคอมริ้นท์ คอรัปชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิวัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปรีญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี • บรรณาธิการต้นฉบับ มาราน • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง • ออกแบบรูปเล่ม กุณติรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช

พิสูจน์อักษร สีน้าเงิน, ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

การที่เอียนไปเยือนนครรัฐอิสระเดมิเดราและช่วยเหลือองค์กรชทายาท ไม่ต่างกับการออกตัวว่าอยู่ชั่ววูตรงข้ามกับผู้นำหอคอยงาช้าง แต่ถึงจะได้ไปสู่ระดับหกแล้ว เอียนก็ยังไม่ใช่ล่าใจ เขาปรารถนาจะทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องครอบครัวอันเป็นที่รักจากศัตรูทั้งในที่ลับและที่แจ้ง พร้อมกับตัดหนทางสู่ราชบัลลังก์เร็กนาร์ไปในเวลาเดียวกัน

เนื้อหาในเล่มที่สามนี้จะพาทุกท่านท่องไปสู่โลกที่กว้างกว่าหอคอยงาช้างหรือเมืองหลวงกรีนริเวอร์เดียม เอียนจะได้พบกับตัวตนอันแข็งแกร่งที่ไม่ใช่มนุษย์ ชายแปลกหน้าผู้หนึ่งที่กวัดใจเขาอย่างยิ่ง ไหนจะตำราวิจัยมรณะที่มีปริศนามากมายอีก

หากทุกท่านพร้อมแล้ว ก็เชิญพลิกหน้าต่อไปกันเลย!

Lovon

ราชินีแอฟริ

หนึ่งวันผ่านไปนับตั้งแต่เอียนเลิกใช้คาถาหุ่นเชิด สภาพร่างกายของเขา กลับมาเป็นปกติพอสมควร ต้องขอบคุณการพักผ่อน การกินอาหาร รวมถึงการหายใจมานาที่เพียงพอ ตอนนี้ถึงเวลาออกเดินทางแล้ว

“ข้าขอลาก่อนนะขอรับ”

บริเวณหน้าประตูปราสาทเจ้าเมืองเพียร์ริก เอียนกล่าวกับทุกคน ที่นั่นมีเจ้าเมืองแห่งอาณาจักรเพียร์ริกและนักรบชั้นยอดที่คุ้มกันเอียนอยู่ รวมถึงจอมเวทแมรีที่ถูกส่งตัวมาก็ออกมาส่งเขาด้วยเช่นกัน

“ไม่อยู่ต่ออีกสักคืนหรือ ถึงท่านจะยุ่งแค่ไหน แต่ก็ให้ข้าได้จัดงานเลี้ยงส่งเล็กๆ น้อยๆ ตามธรรมเนียมให้สักหน่อยเถิด”

เจ้าเมืองคลีเลียนบนพื้ผำราวกับรู้สึกเสียดาย เขาต้องการทำอะไรบางอย่างให้เอียนซึ่งเป็นถึงผู้มีพระคุณของอาณาจักร ถึงขั้นอยากจะจัดงานเลี้ยงรับรองให้ด้วยซ้ำ

“แค่ท่านช่วยปกป้องข้าก็เพียงพอแล้วขอรับ อันที่จริงสิ่งที่ข้าทำ ก็เป็นหน้าที่ของจอมเวทระดับสูงอยู่แล้ว ไม่ได้ติดค้างบุญคุณอะไรหรอก ถึงจะไม่ใช่ข้า อย่างไรก็ตามมีจอมเวทท่านอื่นมาแก้ปัญหาก็อยู่ดี”

“ตอนนั้นท่านยังบอกข้าอยู่เลยว่า ให้ช่วยปกป้องเพราะท่านเป็นผู้มี

พระองค์”

“ฮ่าๆ ตอนนั้นข้าคงร้อนใจไปหน่อย”

เจ้าเมืองคัลเลียนตอบกลับความอ่อนน้อมถ่อมตนของเอียน เขา
หยิบยกประเด็นสำคัญที่อยากจะทำก่อนหน้านี้ขึ้นมา

“ช่วยไม่ได้ ฉะนั้นก่อนที่จะท่านจะไป พวกเรามาทำสิ่งนั้นกันเถิด”

“สิ่งนั้นคือ”

“ก็เรื่องนั้นอย่างไรเล่า ข้าได้ยินมาว่าท่านได้ผูกสัญญาเป็นแขก
ผู้ทรงเกียรติตลอดกาลกับตระกูลม็อคเลียน ประมาณห้าปีก่อนหรือเปล่า
นะ ข้าได้ยินมาตอนที่ชื่อเสียงของเซอร์เอียนดังไปทั่วนั้นละ”

“ใช่แล้วขอรับ”

“เช่นนั้นก็มาผูกสัญญากับดินแดนตะวันออกของข้าด้วยเถิด”

สิ่งที่คัลเลียนต้องการนั้นเห็นได้ชัดเจน

คำสาบานของแขกผู้ทรงเกียรติตลอดกาล

นี่คือสิ่งที่เขาขบคิดมาหลายวัน เป็นความปรารถนาที่อยากจะบรรลุ
ก่อนเอียนจะจากไป

“เรื่องนั้นมันไม่ได้ทำกันได้ง่ายๆ...”

“จะมีอะไรที่ทำไม่ได้ล่ะ ก็แค่ปฏิบัติต่อท่านดุจแขกผู้ทรงเกียรติ
ดูจากปฏิกิริยาของเซอร์เอียนแล้ว ผู้อาวุโสมีอคเลียนท่านนั้นคงจะให้อะไร
เป็นสิ่งยึดมั่นต่อสัญญานั้นสินะขอรับ”

พูดได้อย่างตรงประเด็น เจ้าเมืองแห่งม็อคเลียนทำแบบนั้นจริง ๆ

พวกเขาสองคนต้องรู้จักกันแน่ๆ

“ท่านรู้จักท่านเจ้าเมืองม็อคเลียนหรือขอรับ”

“แน่นอนว่ารู้จัก เขาเป็นเพื่อนสนิทพี่ชายคนโตของข้าที่เสียไปแล้ว
ดังนั้นข้าก็เลยรู้จักเขาอยู่บ้าง เขาเป็นคนที่จริงจังในทุกๆ เรื่อง พวกเรา
เข้ากันไม่ค่อยได้สักเท่าไร...”

คัดเลียนนึกถึงเจ้าเมืองม็อคเลียนและพี่ชายที่เสียชีวิตอยู่พักหนึ่ง อาจเป็นเพราะได้นึกถึงความทรงจำในวัยเด็ก รอยยิ้มบางๆ จึงปรากฏบน ใบหน้า ก่อนที่จะเริ่มเข้าประเด็นอีกครั้ง

“ถ้าเซอร์เอียนไม่ว่าอะไร จักรวรรดิเพียร์ริกของข้าก็ต้องการต้อนรับท่านในฐานะแขกผู้ทรงเกียรติเช่นกัน นี่ไม่ได้เป็นเพียงเพราะมิตรไมตรีต่อผู้มีพระคุณ สิ่งที่ข้าหวังจากท่านมันชัดเจนอยู่แล้ว แม้ว่าพวกจอมเวทจะยอดเยี่ยมขนาดไหน แต่ข้าก็คิดว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะเหมือนกับเซอร์เอียน”

แม้ว่าคัดเลียนจะเป็นหัวหน้าหน่วยโจรมักอยู่แนวหน้าเสมอ แต่เขาก็เป็นถึงเจ้าเมืองผู้องอาจ ได้เห็นและได้ยินอะไรมาไม่น้อย จึงพอรู้ว่าจอมเวทที่ทำได้แบบเอียนคงมีไม่มากนัก ไม่สิ บนโลกนี้อาจจะมีเพียงคนเดียวก็เป็นได้

“ทั้งหมดคือการตัดสินใจของข้า แต่ข้าเชื่อว่าจะไม่มีฝ่ายใดเสียใจที่หลัง ไม่ว่าจะเป็นเซอร์เอียนหรืออาณาจักรเพียร์ริก บางทีเจ้าเมืองม็อคเลียนก็คงจะคิดเหมือนกัน ถึงขนาดที่นำหน้าข้าไปก่อนตั้งห้าปี เจ้าเล่ห์ไฉ้ย้อย”

เทียบกับที่พระราชวังแล้ว อาณาเขตมีโอกาสน้อยกว่ามากที่จะได้ผูกสัมพันธ์กับจอมเวทผู้มีความแข็งแกร่ง ถ้ามีโอกาส โดยเฉพาะถ้าอีกฝ่ายเป็นจอมเวทแบบเอียน ก็ควรจะคว้าโอกาสนั้นเอาไว้โดยไม่ลังเล

“อา ถึงอย่างนั้นก็อย่าเข้าใจผิดล่ะ ไซว้าเป็นจอมเวทระดับสูงแล้ว จะมอบตำแหน่งแขกผู้ทรงเกียรติให้ไปเสียหมด เมื่อประมาณเจ็ดปีก่อน ก็เคยมีจอมเวทระดับสูงที่ถูกส่งตัวมาครั้งหนึ่งเหมือนกัน เธอเป็นผู้หญิงสวมเสื้อคลุมสีแดง นิสัยแย่มาก”

ไม่บอกก็รู้ว่าหมายถึงเฮเลน

ถ้าเป็นเมื่อเจ็ดปีก่อน ก็คงเป็นช่วงก่อนที่เธอจะหายตัวไปนาน

พอสมควร เป็นช่วงเวลาก่อนที่เธอจะพ่ายแพ้ให้เอียน

“ถ้าเป็นคนแบบนั้น ต่อให้มפלลังเป็นเลิศแค่ไหน ข้าก็คงไม่มอบตำแหน่งแขกผู้ทรงเกียรติให้หรอกขอรับ แต่เพราะเป็นเซอร์เอียน ข้าถึงได้หยิบยกขึ้นมาพูดก่อน”

แน่นอนว่าข้อเสนอนี้เป็นประโยชน์สำหรับเอียน แม้จะดูเหมือนพูดออกมาแบบไม่ได้คิดอะไร แต่นั่นคือคำสาบานที่ชนชั้นสูงของจักรวรรดิจะต้องรักษาสัญญาไว้ให้ได้ สักวันสิ่งนี้จะช่วยเอียนได้อย่างแน่นอน

ถ้าแผนการในอนาคตได้รับการสนับสนุนจากทางเหนือและทางตะวันออกละก็

สิ่งที่จะได้รับคงไม่ใช่แค่ผลประโยชน์ แต่เป็นอำนาจ

การประมวลผลสิ้นสุดลง ตอนนี้อยู่ถึงเวลาตัดสินใจแล้ว

เอียนพยักหน้าแล้วตอบออกไป

“...ข้าเพียงยังสับสนว่าสิ่งที่เรียกว่าคำสัญญาพันธึแห่งจักรวรรดิจะผูกสัญญาอย่างง่ายดายเช่นนี้ได้หรือเปล่า แต่หากท่านต้องการเช่นนั้น ข้าก็ไม่ขอปฏิเสธ”

“ข้ารอคำตอบนั้นอยู่เลย”

ซึ่ง!

หลังจากได้ยินคำตอบของเอียน คัลเลียนก็ชักดาบออกมาทันที

ดาบนั้นถูกเตรียมไว้ล่วงหน้าเพื่อปฏิบัติตน เขาคงไม่ได้คิดเผื่อในกรณีที่เอียนปฏิเสธด้วยซ้ำ

“ถึงอย่างนั้นก็ควรทำตามลำดับขั้นตอนให้ใหม่ละ ได้ชื่อว่าเป็นคำสัญญาพันธึเสียว อาจจะรู้สึกแปลกๆ แต่ก็ช่วยอดทนสักครู่ ข้าจะทำให้มันเสร็จโดยเร็ว”

เจ้าเมืองคัลเลียนจรถปลายดาบลงกับพื้นระหว่างทำท่าทางกล่าวสาบาน เหล่านักรบชั้นยอดที่เฝ้ามองอยู่ก่อนหน้านี้ก็ทำท่าทางเดียวกันอย่าง

พร้อมเพรียง แม้ว่าเจ้าเมืองคัลเลียนจะดูทำไปส่งๆ แต่เมื่อมองไปที่เหล่าทหารแล้วกลับให้ความรู้สึกแน่นและเคร่งครัดกว่ามาก

“ตระกูลของข้าจะยินดีต้อนรับการมาเยือนของจอมเวพระดับสูง เอียน เพจ เสมอ และสัญญาว่าจะยื่นเคียงข้างทุกเมื่อที่เขากำลังจากดินแดนตะวันออก ข้าขอสาบานในฐานะต้นน้ำสายตะวันออกของแม่น้ำมรกตว่า สิ่งนี้จะสืบต่อไปชั่วลูกชั่วหลานของข้าตราบนานเท่านาน”

คำปฏิญาณที่คล้ายคลึง ไมลิ คำปฏิญาณที่มีเนื้อหาแทบจะเหมือนกับของเจ้าเมืองม็อคเลียนในตอนนั้น คัลเลียน เพียร์ริก จบคำปฏิญาณแห่งแขกผู้ทรงเกียรติอันยาวเหยียดลงอย่างรวดเร็วราวกับกระสุนปืนที่ถูกหล่นไถ่

“อา! ไม่ว่าจะทำตอนไหนก็ไม่ชินสักที คำมั่นสัญญาคำสาบานอะไรพวกนี้ ก็แค่ทำไปเถอะ! ถ้าทำแล้วจบตรงนั้นได้เลยจะดีแค่ไหนกันนะ”

คัลเลียนรีบเก็บดาบด้วยความเขินอาย ท่าทางลนลานของเจ้าตัวชนให้สงสัยว่าใช้คนเดียวกันกับที่สามอนสเตอร์อย่างโหดเหี้ยมในแนวหน้าของหุบเขาจริงหรือเปล่า

“จากนี้ไปก็ฝากตัวด้วยนะขอรับ”

“คราวหน้าถ้าจะมาเยี่ยม ได้โปรดบอกข้าล่วงหน้า ข้าจะแสดงให้เห็นเต็มตัวว่างานเลี้ยงของตะวันออกเป็นอย่างไร ตั้งตารอได้เลย”

คัลเลียนกล่าวลาเอียนด้วยใบหน้าเบือนยิ้ม

ตอนนั้นถึงเวลาออกเดินทางแล้วจริงๆ เอียนส่งสายตาอำลันกรบชั้นยอดที่ออกมาส่งทีละคน และสุดท้ายก็สบสายตากับแมรี จอมเวทที่ถูกส่งตัวมา

“อีกสี่ปีเจอกันนะขอรับ”

“จะ...เจ้าคะ?”

“ที่หอคอยขาข้าง หลังจากวาระที่ถูกส่งตัวมาสิ้นสุดลง”

“อ้อ เจ้าค่ะ! รับทราบเจ้าค่ะ!”

เดิมทีโชคชะตาแห่งความตายจะมาเยือนแม่รี ดังนั้นการได้เห็นเธอในตอนนี้อาจให้ความรู้สึกแปลกใหม่ การเปลี่ยนแปลงแต่ละอย่างนี้จะผสมผสานรวมเข้าด้วยกัน และนำไปสู่ผลลัพธ์ที่แตกต่างจากชาติก่อนอย่างสิ้นเชิง

จะดีหรือร้าย

จะเปลี่ยนไปในทิศทางไหนกันนะ

เอียนเองก็สุดจะรู้ เขาแค่ต้องทำให้ดีที่สุดและก้าวไปข้างหน้า

“ข้าขอตัวก่อน”

เอียนได้เสร็จสิ้นหน้าที่แรกของจอมเวทระดับสูงแล้ว

เขาออกมาจากอาณาเขตเพียร์ริกเพื่อมุ่งหน้าไปยังพระราชวัง โดยวางแผนว่าจะไปถึงที่นั่นก่อนคณะราชทูต

จะได้มีเวลาเหลือนิดหน่อย

คณะราชทูตเดินทางเป็นหมู่คณะ คงจะใช้เวลานานพอสมควรในการเดินทางจากนครรัฐอิสระเดมิเตราข้ามผ่านชายแดนจนมาถึงพระราชวัง

นี่เป็นโอกาสที่จะเตรียมการทุกอย่างให้พร้อม

จนถึงตอนนี้ เอียนยังไม่มีโอกาสก้าวออกมาจากพระราชวังเพราะหลายเหตุการณ์ทับซ้อนกัน ไม่ว่าจะเป็นความกังวลจากการห่อหุ้มหรือการฝึกส่วนตัวในหอคอยข้างข้าง เขาต้องใช้โอกาสให้คุ้มกับที่รอคอยมานาน

เพราะจากนี้คงจะยุ่งกว่าเดิม

การเจรจาสันติสัญญาครั้งนี้ เอียนได้ประกาศเจตนาของตนเองให้สาธารณชนได้รับรู้ ซึ่งหมายความว่าความขัดแย้งอย่างเต็มรูปแบบกำลังจะเริ่มตื้นขึ้น

การอยู่ด้วยกันตลอดเวลาคงเป็นเรื่องลำบาก

เอียนอยู่เคียงข้างครอบครัวตลอดเวลา มันเป็นแบบนี้ตลอดมา
จนกระทั่งก่อนหน้านี้

เพราะการปกป้องพวกเขาด้วยตนเองนั้นปลอดภัยที่สุด

ต้องมีพันธมิตร

นั่นคือสิ่งที่เอียนต้องการ

พันธมิตร

พันธมิตรที่แข็งแกร่งและไร้เจตนาร้าย

พันธมิตรที่แข็งแกร่งโดยพื้นฐาน ถึงอย่างนั้นก็คอยติดตามเขา
ด้วยใจบริสุทธิ์

ทำไมนะหรือ เหตุผลนั้นง่ายมาก

ถ้าจะไปต่อแบบนี้ คงมีเงื่อนไขมากมายมาเหนี่ยวรั้ง

โชคดีที่เขาใช้คาถาหุ่นเชิดได้เพราะมานาฮาร์ดที่พัฒนาถึงระดับนั้น
พอดี ถ้ายังอยู่ระดับหาก็มีความเป็นไปได้สูงที่ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่ผู้นำ
หอคอยางข้างหวังไว้ แม้จะรู้ว่าคงไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่เขาก็คงอดไม่ได้
และกลับไปหาครอบครัวอยู่ดี

ต้องเลิกยึดติดกับครอบครัว

เอียนเองก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมรับมัน

คุณค่าของครอบครัวที่เขาไม่อาจมีในชาติก่อนก่อเกิดเป็นความ
ยึดติดครั้งใหญ่ ยากจะหลุดพ้น

สถานการณ์ในครั้งนี้อย่างพิสูจน์ให้เห็นชัด

ถ้าไม่มีทางหลุดพ้นได้ละก็...

มีเพียงคำตอบเดียว

เขาไม่มีทางเลือกนอกจากต้องสร้างพันธมิตรที่แข็งแกร่งขึ้นเพื่อ
ปกป้องครอบครัว เหมือนโอลิเวอร์ที่คอยปกป้องเคียงข้างองค์รัชทายาท
เขาต้องการพันธมิตรที่มีกำลังในระดับนั้นเป็นอย่างต่ำ

ข้าจะได้ทำอะไรได้มากขึ้น

ให้เว็โจไฟกครอบครองไว้กับพันธมิตรอย่างนั้นหรือ

เพื่อให้ตนเล็กยัดติดได้แม้เพียงเล็กน้อย เอียนจะได้ตัดสินใจและทำอะไรได้มากขึ้น

ปัญหาก็คือจะไปหาพันธมิตรที่มาจากที่ไหน

คนอย่างโอลิเวอร์ไม่ได้หาได้ง่ายๆ แค่อันธวิคินหรือทหารองครักษ์อย่างเดียวยังไม่พอ แม้ในหอคอยงาช้างจะมีจอมเวทหันมาอยู่ข้างเดียวกันมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่พวกเขาก็ไม่ใช่คนที่จะสามารถเรียกมาเป็นผู้คุ้มครองส่วนตัวได้

พันธมิตรผู้แข็งแกร่งที่สามารถอยู่เคียงข้างกันได้เสมอ

เอียนรู้สึกปวดหัวตบ ๆ

นั่นไม่ใช่เงื่อนไขที่จะเติมเต็มได้ง่ายๆ

จะว่าไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้มนุश्यก็ได้เนี่ย

ใช่แล้ว

ไม่จำเป็นต้องเป็น ‘มนุश्य’ ลักหน้อย

แม้จะไม่ใช้มนุश्यก็มีพลังเก่งกล้า สามารถสร้างสัมพันธที่ไร้ซึ่งเจตนาร้ายต่อกันได้ อีกทั้งรูปลักษณ์ทั่วไปก็ได้แปลกแยกไปจากมนุश्यมากนัก

แพรี

หลังจากคิดอยู่นานก็มี ‘สิ่งมีชีวิต’ หนึ่งผุดขึ้นมาในหัว

สิ่งมีชีวิตที่เคยผูกมิตรไว้ในชาติก่อน

เอียนพบกับพวกเขาครั้งแรกขณะกำลังศึกษาจิมังกร

ถ้าเป็นแพรีละก็...

เพียงเท่านั้นก็ตรงตามทุกเงื่อนไขที่เขาวางไว้ แน่หนอนว่าหมายถึงกรณี ที่ทุกอย่างผ่านไปได้อย่างราบรื่นนะ

เพราะพวกมันเป็นเผ่าพันธุ์ที่ไม่อาจพบเจอได้ง่าย ๆ
ต้องเตรียมตัวสักหน่อยแล้ว
แม้เวลาจะกระชั้นชิดไปหน่อยก็เถอะ ถึงอย่างไรก็คงไม่มีอะไรที่
ทำไม่ได้
เมื่อคิดได้ดังนั้น เอียนก็ลอยตัวขึ้นไปบนอากาศอีกครั้ง

การศึกษาวจีมังกรคือหนึ่งความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่เอียนทุ่มแรงกายแรงใจ
ให้พอ ๆ กับตอนศึกษาเวทมนตร์ แม้ว่าเขาจะพอตีความได้แค่บางส่วนของ
ภาษาตระกูลมังกรทอง แต่เนื้อหาแค่นั้น หากเป็นคนธรรมดาก็ต้องใช้เวลา
เรียนรู้เป็นร้อยปีแล้ว

ไม่ใช่แค่มนุษย์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงระบบภาษาของเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ
ด้วย

นอกจากนี้ เขายังได้ศึกษาภาษาต่าง ๆ ที่จะช่วยเป็นพลังให้ตนเอง
เช่นเดียวกับ ‘เวทมนตร์’ เช่น ภาษาของพ่อมดออร์ค ภูตโหมแห่งพื้นพิภพ
และแฟร์แห่งฟงไฟร ด้วยเหตุนี้ เอียนจึงได้ไปเจอพวกเขาด้วยตนเอง
และเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่เขาได้รู้เกี่ยวกับเผ่าพันธุ์แฟร์ในตอนนั้นก็น่าสนใจ
มากทีเดียว

ไมลี เรียกได้ว่าไม่ถูกชะตาเลยหรือเปล่าละ

เอียนหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะก้มมองเท้า หลังจากที่ได้เตรียมอะไร
สองสามอย่าง เขาก็ตรงไปยังที่อยู่อาศัยของเผ่าพันธุ์แฟร์ทันทีโดยแบก
กระสอบที่ไม่เคยเห็นมาก่อนขึ้นบ่าไปด้วย

โชคดียิ่งอยู่ไม่ไกล

รังของเหล่าแฟร์อยู่ใกล้กับแหล่งอารยธรรมของมนุษย์มากกว่าที่คิด
แม้แต่คนตัดฟืน นายพราน และนักสมุนไพรจำนวนมากก็ซ่อนตัวอยู่
บนยอดเขาสูงมานับพันปีไม่ต่างกัน

แม้ว่าปัญหาจะอยู่ที่อาณาเขตกับเวทลวงตาก็เถอะ

จากที่เอียนได้ลองตรวจสอบในชาติก่อน แพร่เป็นเผ่าพันธุ์ที่สามารถควบคุมเวทมนตร์ได้ดีที่สุด อาณาเขตกับเวทลวงตาที่ถูกต้องการยอมรับของพวกเขาเองก็แข็งแกร่งเป็นพิเศษ

แต่ตอนนี้ไม่เป็นปัญหา

เพราะเอียนมีพลังเวทมนตร์ที่แข็งแกร่งกว่าแพร่อย่างนั้นหรือเปล่าเลย ขนาดเขาไปที่แห่งนั้นครั้งแรกตอนอยู่ระดับเจ็ดก็นับว่าไม่ย่ำด้วยซ้ำ

ความมั่นใจของเอียนไม่ใช่เวทมนตร์ แต่เป็นเรื่องอื่น

ต๊อบ!

เอียนร่อนลงบนยอดเขาซึ่งเป็นอาณาเขตของแพร่

ป้าบนเทือกเขาแสนธรรมดาปรากฏให้เห็นเบื้องหน้า ซึ่งเป็นผลจากอาณาเขตและเวทลวงตาที่เหล่าแพร่รายได้

ตอนนั้นแค่ทำลายอาณาเขตก็วุ่นวายขึ้นมาเลยนี่นะ

ตอนนั้นก็เหมือนกัน เพราะความเย่อหยิ่งในฐานะจอมเวทผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ เอียนได้แต่คิดว่าคงไม่มีทางอื่น เพราะไม่ว่าเขาจะตะโกนเรียกเสียงดังอยู่ข้างนอกเท่าไร พวกนั้นก็ไม่ได้โผล่ออกมาแม้แต่ปลายผม

ทั้งที่มีวิธีง่าย ๆ อยู่แท้ ๆ

ในที่สุดเอียนก็เปิดปากกระสอบที่แบกมาออก

แค่นี้ก่อนละกัน

เขาหยิบอัญมณีที่มีค่าที่สุดออกมาจากกระสอบ อัญมณีเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้คาถาคุ่มกันเป็นอัญมณีที่หลงเหลืออยู่ในหอคอยางข้างหลังเก่าเมื่อห้าปีก่อน และเอียนก็ได้ไปนำออกมาส่วนหนึ่งเมื่อไม่กี่วันก่อน

พวกมันหลงใหลในอัญมณีมากเลยละ

ใครนะหรือ ก็เหล่าแฟรี่ที่อยู่ด้านในอาณาเขตอย่างไรละ

โดยเฉพาะ ‘ราชินีแฟรี่’ คงจะดินจนแทบขาดใจ

ไม่ใช่เพราะอัญมณีนั่นมีค่า แต่เป็นเพราะวัตถุประสงค์อื่น

เอียนรู้ถึงจิตใจของแฟรี่พวกนั้นเป็นอย่างดี

“ถ้าอยากได้ก็ปลดอาณาเขตแล้วเดินออกมาเอาเองสิ”

เอียนวางอัญมณีลงบนพื้นแล้วพูดอย่างมั่นใจ จากนั้นก็ขว้าง
อัญมณีสองสามอันเข้าไปในอาณาเขตเต็มแรง ถึงอย่างไรพวกมันก็ถูก
ร่ายเวทไว้ ดังนั้นจึงไม่มีวันแตก

“ถ้าไม่อยากจะเข้าไปแล้วนะ”

‘ตะ...เดี๋ยวก่อน...!’

ขณะที่กำลังเก็บอัญมณีเข้าไปในกระสอบอีกครั้ง เสียงหวานของ
หญิงสาวก็ดังขึ้น

เสียงนั้นไม่ได้แว่วเข้ามาในหู แต่กลับดังอยู่ในหัว

‘เดี๋ยวก่อน รอเดี๋ยว เจ้ามนุษย์!’

พลังmanaที่ปกคลุมทั่วบริเวณเริ่มจางลง ทำให้เขารับรู้ได้ว่าเวท
อาณาเขตและเวทลวงตากำลังค่อยๆ หายไปซึ่งเป็นไปตามที่เอียนตั้งใจไว้

‘ไอ้พวกอ่านง่ายเอ๊ย เอ๊ะ ไม่ควรใช้‘ไอ้’ หรือเปล่านะ

รูปลักษณ์ของอีกฝ่ายคล้ายหญิงงามแม้จะมีขนาดตัวที่เล็กจิ๋ว

“ขำขำนิดหน่อยนะ”

นี่! ดูเหมือนว่าเจ้าจะไม่อยากมีชีวิตยืนยาวแล้วสินะ!

เสียงของแฟรี่ดังแว่วหู

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง อาณาเขตทั้งหมดถูกปลดออก เอียนรับรู้
ได้เมื่อมองเห็นทิวทัศน์ที่สักครู่ถูกบดบังปรากฏอยู่ตรงหน้าในท้ายที่สุด

สถานที่ที่เต็มไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่และดอกไม้ตูม

รวงรังที่ประดับด้วยอัญมณีจำนวนหลายพัน

นี่คือโลกที่อยู่ภายในอาณาเขตและเวทลงตา ช่างให้ความรู้สึกเหมือนแดนสวรรค์ท่ามกลางธรรมชาติอันงดงาม

‘มนุษย์ เจ้าหาที่นี้เจอได้อย่างไร’

แฟร์ที่โตเต็มวัยจำนวนมากเรียงแถวอยู่หน้าอาณาเขตที่หายไป ถึงจะเป็นผู้ใหญ่แต่ก็ยังตัวเล็กจนคว้าได้ด้วยมือเดียว แม้จะดูเป็นแบบนั้น ทว่าเมื่อเทียบกับมาตรฐานความแข็งแกร่งของมนุษย์ แฟร์แต่ละตนถือเป็นสิ่งมีชีวิตมหัศจรรย์ที่มีพลังเหนือกว่าระดับสาม

‘ตอบมา’

แฟร์ไม่มีภาษาพิเศษ พวกเขาสื่อสารกันด้วยพลังจิต คำพูดของเอียนฟังแล้วเหมือนภาษาของพวกเขา ในขณะที่คำพูดของพวกเขา ก็กลายเป็นภาษาจักรวรรดิที่เอียนคุ้นเคย ทว่าก็มีตัวหนังสือที่เป็นเอกลักษณ์แทน

“เรื่องนั้นไม่สำคัญ ข้ามาพบราชินีแฟร์”

‘ท่านราชินี?’

จากที่ได้ศึกษามาในชาติก่อน การสนทนากับแฟร์ควรจะรักษาความเรียบง่ายไว้ เพราะอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นสิ่งมีชีวิตอายุยืนยาวหลายร้อยปี หากเอาแต่ก๊วบลจะเสียมารยาท บางทีก็อาจทำให้สื่อสารคลาดเคลื่อนได้

“ข้ามาทำข้อตกลงด้วยอัญมณีพวกนี้”

‘...!’

ชั่วขณะหนึ่ง นัยน์ตาของแฟร์เคลิ้มไปตามคำพูดของเอียนราวกับต้องมนตร์ เขารู้อยู่แล้วว่าจะต้องได้เห็นปฏิกริยาแบบนี้ เพราะพวกมันเป็นเผ่าพันธุ์ที่เพียงได้มองหรือสัมผัสอัญมณีอันงดงามก็ปีติยินดีแล้ว

นี่คือวิธีสนองตนหาเพียงอย่างเดียวของพวกมัน

แม้จะเป็นแฟร์ที่มีเรือนร่างของผู้หญิงสวยงาม ปีกสีขาวสะอาด และอบอวลไปด้วยกลิ่นอายเทพธิดาผู้บริสุทธิ์ แต่เหตุผลที่พวกเขาหลงใหล

ในอณุมณีนั่นไม่ได้สูงส่งเหมือนรูปลักษณะภายนอก

คล้ายกับต้นหาทางเพศของมนุษย์

เหล่าแพร่ทุกตนมีร่างกายเป็นหญิง โดยธรรมชาติแล้วจึงไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับการหาคู่ สำหรับพวกมันแล้ว สิ่งที่ทำให้สุขสมแม้เพียงได้มองหรือสัมผัส ทั้งยังเป็นวิธีปลดปล่อยความเครียดก็คืออณุมณี ยิ่งอณุมณีงดงามและเปล่งประกายมากเท่าไร ความสุขนั้นก็ยิ่งทวีคูณ

‘เจ้าจะใช้อณุมณีทำข้อตกลงอะไร...’

‘ข้ามีอณุมณีระดับนี้อยู่ในครอบครองมากกว่าที่เห็นตอนนี้หลายสิบเท่า ข้าสามารถมอบอณุมณีส่วนใหญ่ให้พวกเจ้าได้ขึ้นอยู่กับข้อตกลง’

แน่นอนว่าอณุมณีหอคอยางาข้างหลังเก่าที่เอียนครอบครองอยู่นั้นมีมูลค่ามหาศาลแม้ในโลกมนุษย์ เพราะเป็นอณุมณีที่มีคุณค่ายิ่งกว่าอณุมณีที่ประดิษฐ์โดยช่างฝีมือเสียอีก สำหรับพวกแพร่แล้ว อณุมณีเหล่านั้นก็ยังมีค่ามากเป็นทวีคูณ เทียบได้กับ ‘อณุมณีแห่งราชินี’ ซึ่ง ‘ราชินีแพร่’ เป็นผู้เดียวที่มีสิทธิ์ครอบครอง หรืออาจจะมากกว่านั้นด้วยซ้ำไป แต่มนุษย์ผู้นักกลับบอกว่ามีเยอะกว่านี้เป็นสิบเท่าเลยอย่างนั้นหรือ

‘เจ้าต้องการอะไร’

‘ข้าต้องการคุยกับราชินีแพร่โดยตรง’

เอียนยืนกรานจะเข้าพบราชินีแพร่

‘ข้าก็ถามเจ้าอยู่ไม่ใช่หรือไง เพราะข้าที่อยู่ตรงหน้าเจ้าในตอนนั้นก็คือราชินีแห่งแพร่’

แพร่ที่เป็นผู้นำการสนทนากับเอียนตั้งแต่เมื่อครู่แนะนำตนเองว่าเป็น ‘ราชินีแพร่’ พร้อมกับก้าวออกมา เธอเปิดเผยความลับอันยิ่งใหญ่ด้วยความหยิ่งโส ในความเป็นจริง เอียนรู้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เพียงแค่เล่นไปตามน้ำเท่านั้น

‘เดี๋ยวตอนเดียวขนาดนั้น จะไม่รู้ได้อย่างไร’

เอียนยังจำได้จากชาติก่อน ยิ่งไปกว่านั้น มีเพียงราชินีแฟร์เท่านั้น ที่อวดปิกีสัมพูเด่นหว่าแทนที่จะเป็นสีขาวเหมือนแฟร์คนอื่น ๆ ถึงจะอยากทำเป็นไม่รู้ก็คงไม่ได้ยุติ

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบกับราชินีแห่งแฟร์พะยะค่ะ”

“เอาเถอะ ก่อนอื่นข้าขอถามก่อนว่าเจ้าเป็นมนุษย์จริงหรือ”

“ถูกแล้ว ข้าเป็นมนุษย์อย่างแน่นอนพะยะค่ะ”

“อืม มานามากมายขนาดนี้แผ่ออกมาจากร่างมนุษย์ได้ด้วยหรือ”

ราชินีแฟร์รู้สึกประหลาดใจจนต้องแอบโต้เถียงกับตนเองเบา ๆ

ชาติก่อนเองก็ตกใจไม่ต่างกันเลยนี่ะ

ครั้งแรกที่เอียนได้พบกับราชินีแฟร์หลังจากไต่ไปจนถึงระดับเจ็ดในชาติก่อน อีกฝ่ายตกใจยิ่งกว่านี้เสียอีก ถึงขั้นคิดไปเองว่าเป็นคนรู้จัก

“ท่านริชิส ราเดนจู? ไม่ เป็นไปไม่ได้...”

ตอนนั้นเธอพูดแบบนั้นออกมาด้วยสงสัยว่าเขาจะเป็นมังกรที่ชื่อว่า ริชิส ราเดนจู เธอจึงถามนั่นถามนี่เยอะเยอะ แต่กลับไม่ได้ยินคำตอบที่ต้องการเลยแม้แต่คำเดียว

“ดูจากระดับของเจ้าแล้วคงจะไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาสินะ ไม่รู้สึกถึงความมั่งร้ายหรือพลังปีศาจใดๆเลยด้วย เอาละ ข้าจะไม่ถามว่าเจ้ารู้ถึงการมีอยู่ของพวกข้าได้อย่างไร หรือตามหาพวกข้าเจอได้อย่างไร แต่ข้าอยากจะถามว่าเจ้าคิดจะทำอะไรกับอัญมณีนั่น”

ราชินีแฟร์เอ่ยเสียงแหลม เธอโบกสะบัดปิกีสัมพูอ่อนเหมือนผีเสื้อที่สวยงามตัวหนึ่ง

“ถ้าไม่ยอมพูดออกมาตรงๆ ข้าจะปลิดชีพเจ้า”

นั่นไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ถ้าตกเป็นเป้าให้เหล่าแฟร์โจมตี เอียนเองก็คงไม่รอดเหมือนกัน แม้จะมั่นใจว่าคงหนีรอด ทว่าราชินีแฟร์ไม่คิดแบบนั้น

“อย่างที่กล่าวไปว่าข้ามาเสนอข้อตกลงกับราชินีแฟร์ สิ่งที่ข้ามอบ

ให้ได้คืออัญมณีชั้นเลิศปริมาณมหาศาลยิ่งกว่าในกระสอบใบนี้”

ราชินีแฟร์กลืนน้ำลายอีกครั้งหลังได้ฟังคำพูดของเอียน เช่นเดียวกับเหล่าแฟร์ที่รายล้อมตัวเธอ นั่นแสดงให้เห็นว่าอัญมณีที่เอียนนำมา มีอิทธิพลต่อพวกเขาเท่าไร

“ถ้าเป็นข้อตกลงก็คงมีสิ่งที่ต้องการสินะ”

“แน่นอนพะยะค่ะ”

เอียนมีสิ่งที่ต้องการสองอย่าง

“ก่อนอื่นข้าอยากถามว่า ท่านราชินีมีวิธีเคลื่อนย้ายอัญมณีจำนวนมากในคราวเดียวหรือไม่ ข้าไม่สามารถนำทั้งหมดมาได้จึงนำมาแค่นี้ ถ้าเจรจาข้อตกลงสำเร็จ ดูเหมือนว่าจะต้องใช้วิธีอื่น”

วิธีนั้นก็คือ ‘กระเป๋าท่างมิติ’ เอียนรู้อยู่แล้วว่าเหล่าแฟร์มี ‘กระเป๋าท่างมิติ’ หลายใบ แต่หากถามออกไปตรงๆ ก็อาจถูกสงสัยได้

‘เจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น ต่อให้อัญมณีจะกองเป็นภูเขา ข้าก็มีวิธีนั้นพูดต่อได้เลย’

“สิ่งที่ข้าต้องการมีสองอย่าง อย่างแรกข้าต้องการที่จะรู้วิธีส่งมอบอย่างที่ท่านบอกเมื่อกี้”

“มันเป็นคำขอที่ไม่ยาก แล้วอีกอย่างล่ะ”

“ไข่ของแฟร์”

“ว่าไงนะ ข้าคงฟังผิดไป...”

“ท่านได้ยินถูกต้องแล้วขอรับ ไข่ของแฟร์”

ราชินีแฟร์ตอบรับคำขอแรกด้วยความยินดี ต่างกับคำขอที่สองเหล่าแฟร์คนอื่นๆ เองก็มองเอียนด้วยสายตาเปลี่ยนไปเช่นกัน เขาารู้สึกได้ถึงแรงอาฆาตที่ส่งออกมาจากร่างเล็กจิวนั้น

“พูดจาได้น่ารังเกียจดีนี่ เจ้ามนุษย์”

จะมีปฏิกิริยาแบบนี้ก็ไม่แปลก เหล่าแฟร์เป็นเผ่าพันธุ์ที่ผ่านช่วง

ฤดูวางไข่ซึ่งเจ็บปวดกว่าเผ่าพันธุ์ใด ๆ แม้แต่สัตว์เดรัจฉานธรรมดา
ยังปกป้องลูกกับไข่ของตนเองสุดชีวิต นับประสาอะไรกับแฟรี่

“ข้ารู้ดีว่าอัญมณีนี้อาจมีผลต่อท่านกับเผ่าพันธุ์ของท่านอย่างไร ส่วน
เรื่องที่ข้ารู้ได้อย่างไร นั่นเป็นเพราะข้าอ่านเจอในบันทึกโบราณ ข้าจึง
อยากใช้อัญมณีจำนวนสิบเท่าของอัญมณีในกระสอบนี้เป็นข้อแลกเปลี่ยน
นี่คงมากพอให้แฟรี่ที่นี้ทั้งหมดครอบครองตนละเม็ด”

แฟรี่ทั้งหมดจะได้ครอบครองตนละเม็ด

อัญมณีระดับเดียวกับอัญมณีของราชินีแฟรี่

นั่นถือเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มากทีเดียว

“ข้าหวังว่าท่านราชินีจะลองพิจารณาเรื่องนี้ดูสักครั้ง แฟรี่ทุกคน
จะสามารถใช้ชีวิตด้วยสภาพจิตใจดีเยี่ยม ความเจ็บปวดจากการวางไข่
จะลดลงเป็นเท่าตัว นอกจากนี้อายุขัย พลัง และจำนวนสมาชิกในเผ่า
ก็จะเพิ่มขึ้นตามธรรมชาติด้วยไม่ใช่หรือพะย่ะค่ะ”

เอียนพูดถูก

ราชินีแฟรี่ก็คิดแบบเดียวกัน

มันคุ้มค่าที่จะแลกกับการฟื้นตัวของเผ่าพันธุ์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน
“เจ้ารู้เรื่องเผ่าพันธุ์ของข้ามากเกินไปแล้ว บันทึกที่เจ้าพูดถึงเป็น
บันทึกแบบไหนกันแน่”

“ข้าเป็นจอมเวระระดับสูงจากหอคอยงาช้างแห่งจักรวรรดิกรีนริเวอร์
ขอรับ มีบันทึกมากมายในหอคอยงาช้างที่มีอายุหลายร้อยปี และข้าก็มีสิทธิ์
อ่านพวกมัน”

“อืม”

ความโกรธของราชินีแฟรี่เบาบางลง เธอบินไปรอบตัวเอียนพลาง
มองสำรวจทั่วตัวเขา กลิ่นหอมสดชื่นราวกับฤดูใบไม้ผลินเวียนรอบกาย

“ไหนลองว่ามาซิ เหตุผลที่เจ้าต้องการไข่ของเผ่าพันธุ์เราคืออะไร

อย่าบอกนะว่าเพื่อการทดลองที่น่ารังเกียจของมนุษย์...

“ข้าคิดที่จะพักไข่และเลี้ยงไว้ขอรับ”

“เลี้ยงไว้?”

มนุษย์จะเลี้ยงแพร็อย่างนั้นหรือ จากมุมมองของแพรี นั่นเป็นข้อเสนอที่อาจสิ้นเปลืองอำนาจระหว่างแพรีและมนุษย์ได้ง่ายๆ แต่ราชินีแพรีไม่ได้มีปัญหอะไรเป็นพิเศษ เธอทำเพียงถามซ้ำเพื่อให้เอียนได้พูดต่อ

“ข้าต้องการพันธมิตรที่แข็งแกร่งเพื่อปกป้องครอบครัวของข้า ท่านคงทราบดีว่ามนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์ที่ยากจะเชื่อถือ หากต้องการสร้างพันธมิตรที่เชื่อใจได้ก็ควรจะเลี้ยงไว้ตั้งแต่เด็ก แต่มนุษย์เติบโตช้า ทั้งยังไม่อาจรับประกันได้ด้วยว่าจะมีพลังที่แข็งแกร่ง”

“ใครก็ตามที่เห็นเจ้าคงจะไม่คิดว่าเจ้าเป็นมนุษย์”

“อย่างที่ท่านรู้ ข้าค่อนข้างพิเศษ”

“ทั้งยังปากไม่ดีด้วย”

ราชินีแพรีหัวเราะคิกคัก รอยยิ้มนั้นสดใสเช่นเดียวกับกลิ่นหอม

“แต่ว่าแพรีแตกต่างออกไป เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความฉลาดเป็นเลิศ และมีความสามารถด้านเวทมนตร์ที่ยอดเยี่ยมมากโดยพื้นฐาน”

“ฉะนั้น เจ้าก็เลยจะนำไปแล้วสวมบทบาทเป็นพ่อแม่หรือ”

“ข้าวางแผนที่จะสอนเวทมนตร์ให้ด้วยตนเองขอรับ แน่แน่นอนว่าข้าจะปฏิบัติต่อเขาอย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม ข้าค่อนข้างกินดื้ออยู่ดีในโลกมนุษย์”

ความสามารถด้านเวทมนตร์ของเอียนนั้นยอดเยี่ยมแม้แต่ในสายตาของราชินีแพรี อันที่จริงเธอรู้สึกกลับสนเมื่อได้เห็นพลังนั้นเป็นครั้งแรก ถ้าเขาแข็งแกร่งมากว่านี้ก็อาจจะถูกเข้าใจว่าเป็น ‘สิ่งมีชีวิตอื่น’ แทนมนุษย์ก็เป็นได้

“มนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์ที่ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้นับร้อยปี หลังจาก

ที่ข้าตายไป แฟร์ก็จะเป็นอิสระ ถึงตอนนั้นข้าจะสั่งเสียให้ข้ากลับไปยัง
วังของเผ่าพันธุ์ ใช้ชีวิตเพื่อดูแลราชินีและขยายครอบครัวที่ทรงพลังต่อไป”

เอียนกระตุนการเจรจา

แฟร์มีชีวิตยืนยาว ข้อเสนอของเอียนจึงไม่ต่างอะไรกับการไปเรียน
แลกเปลี่ยนระยะสั้น

“ข้าเข้าใจสิ่งที่เจ้าพูด”

ราชินีแฟร์กังวลใจพลางกระพือปีกอีกครั้ง ทุกครั้งที่ทำแบบนั้น
“ผงแฟร์” ที่ปลิวว่อนก็จะเปล่งประกายระยิบระยับราวกับเพชร

“ถึงข้าจะไม่สามารถให้คำตอบได้ในทันที แต่ข้าก็สามารถตรวจสอบ
ได้ว่าเจ้ามีอัญมณีมากมายขนาดนั้นจริงหรือเปล่า”

แม้จะพูดยืดยาว แต่ความหมายช่างเรียบง่าย

เธอเพียงต้องการตรวจสอบอัญมณีด้วยตนเอง

“มันอยู่ไกลจากที่นี่ดหน่อยขอรับ”

“ไกลแค่ไหน”

“ถ้าเป็นข้าคงใช้เวลาไม่กี่วัน”

“เช่นนั้นข้าเองก็เหมือนกัน”

ความสามารถในการบินของแฟร์นั้นยอดเยี่ยม ยิ่งไปกว่านั้น ความ
สามารถในการบินของแฟร์ยิ่งใกล้เคียงกับการบินด้วยความเร็วสูงสุดของ
เอียนอีกด้วย

“ข้าต้องไปตรวจสอบด้วยตนเอง”

ข้อเสนออยู่นอกเหนือความคาดหมายเล็กน้อย พิสูจน์ให้เห็นว่า
เธอรอบคอบแค่ไหน

ก็เป็นถึงราชินีแห่งเผ่าพันธุ์แฟร์นี่ละ

“ได้ไหม”

“ถ้าท่านต้องการ”

‘ดี’

การตัดสินใจของราชินีแพร่กระจันทันทีมากทีเดียว เหล่าแพร่ต่างเริ่มส่งเสียงฮือฮา เป็นเวลานานมากแล้วที่แพร่ไม่ได้ออกไปสู่โลกภายนอก นานจนบอกไม่ได้ด้วยซ้ำว่านานขนาดไหน

‘ท่านราชินี แต่ว่าโลกภายนอกมัน...’

‘ไม่เป็นไร ไม่เป็นเหมือนครั้งนั้นหรอก’

‘ท่านจะเชื่อคำพูดของมนุษย์ผู้นั้นได้อย่างไร’

‘แม้ว่าเขาจะแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ แต่เขาก็ไม่อาจตอบซ้ำได้ ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งนั้น ไม่ต้องเป็นห่วง’

หลังจากแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันครู่หนึ่ง หรือจะพูดให้ถูกก็คือหลังจากราชินีแพร่คลายความกังวลมากมายของเหล่าแพร่เสร็จแล้ว เธอก็บินมาหาเอียนอีกครั้ง

‘จงนำทางไป เราจะออกเดินทางทันที’

เอียนนึกว่าอีกฝ่ายแค่ต้องการจะตรวจหาความจริง ไม่คิดเลยว่าราชินีแพร่จะเดินทางไปกับเขาด้วยตนเอง

แต่ถึงอย่างไร เป็นแบบนี้ก็ไม่แย่นัก

เพราะยังพอมีเวลา

เขาต้องได้ใช้นั้นมาก่อนที่ผู้นำหอคอยงาช้างและแร็กนาร์จะมาถึงพระราชวัง เมื่อคำนวณวันเดินทางคร่าวๆ แล้ว เขายังมีเวลาอยู่

“ไปกันเถอะขอรับ”

เหล่าแพร่เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจเมื่อได้เห็นความสามารถในการบินอย่างอิสระของเอียน มีแค่ราชินีแพร่เท่านั้นที่ไล่ตามเอียนไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้อึดใจใดๆ และดูผ่อนคลายจนมีเวลาบินหมุนไปมาอีกด้วย

ถ้านับรวมตั้งแต่ชาติที่แล้วของเอียน เขาเข้ามาในหอคอยงาช้างหลังเก่า เป็นครั้งที่สามแล้ว และครั้งนี้ก็มีผู้ร่วมเดินทางเป็นถึงราชินีของเหล่าแฟร์ ซึ่งเทียบได้กับจอมเวระระดับหกของเหล่ามนุษย์อีกด้วย

“เป็นสถานที่ที่น่าขนลุกจริงๆ”

ฟังเผินๆ อาจดูเหมือนพูดถึงขั้นได้ดิน แต่เธอพูดคำว่า ‘สถานที่ที่น่าขนลุก’ นี้เข้าไปซ้ำมาหลายสิบรอบแล้ว ราชินีแฟร์พาลำคำว่ำน่าขนลุก ตลอดเวลาตั้งแต่วินาทีที่ออกมาจากรังของแฟร์ ดูเหมือนว่าจะเกลียดโลกมนุษย์เข้าไป

“ท่านจะรู้สึกดีขึ้นขอรับ”

“หิ่ จะมีอัญมณีในสถานที่แบบนี้จริงหรือ”

“ปกติแล้วในโลกมนุษย์ ของมีค่ามักอยู่ในสถานที่ที่ไม่น่าดูชม ยิ่งกว่านี้มากขอรับ ระดับนี้ก็ถือว่าเยี่ยมมากแล้ว”

เอียนตอบออกไปตามแนวคิดของตนเอง ทว่าราชินีแฟร์นั้นไม่เข้าใจเลยสักนิด เธอไม่แม้แต่จะสนใจด้วยซ้ำ

“ข้างล่างนี้”

ชั้นล่างสุดซึ่งเป็นที่เก็บตำราวิจัยมังกรเมื่อห้าปีก่อน

เอียนและราชินีแฟร์มาถึงยังที่แห่งนั้น

“อยู่ที่นี่ขอรับ ถ้าท่านมองไปที่ด้านล่างของแท่นนี้”

เอียนดึงเปิดลิ้นชักขนาดใหญ่ เพราะค่อนข้างหนักเขาจึงต้องอาศัยพลังมามาด้วย

ครืดดดด!

ลิ้นชักชั้นที่หนึ่งเปิดออกพร้อมกับเสียงดัง

ลิ้นชักทั้งสามชั้นนั้นอัดแน่นไปด้วยอัญมณี

ครืดดดด! ครืดดดด!

ลิ้นชักชั้นอื่นๆ เปิดออกตามๆ กัน

งานเลี้ยงฉลองของเหล่าอัญมณีชั้นเลิศ

ถ้าเป็นแฟร์คงยากที่จะตั้งสติได้

“เป็นอย่างไรบ้างขอรับ ตอนนี้ความรู้สึกชนลุก...”

‘มะ...มนุษย์’

“ดีขึ้นบ้างแล้วยัง...”

‘นะ...นั่นไม่ใช่ปัญหา!’

ด้วยเหตุผลบางประการ ราชินีแฟร์ไม่แม้แต่จะมองอัญมณีด้วยซ้ำ กลับกันแล้วเธอเอาแต่มองไปยังด้านบนของแท่น ในจุดที่เคยมีตำรา วจีมกรวางอยู่ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงร้อรรน

‘อะ...อะไรเคยอยู่ที่นั่นหรื่อ’

“ขอรับ?”

‘ข้าถามว่าอะไรเคยอยู่ที่นี้!’

ทันใดนั้นเอียนหรีตาลง

เธอรู้สึกได้ถึงพลังของตำราวจีมกรหรือเปล่านะ

“ตำราเล่มหนึ่งเคยวางอยู่ที่นั่นขอรับ”

‘ตำรา?’

“เป็นตำราที่เต็มไปด้วยตัวอักษรที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน ตอนนี้มัน อยู่ที่ข้า แต่ข้าไม่ได้พกมันติดตัวมา”

เอียนพูดด้วยน้ำเสียงแน่วแน่ แม้จะยอมพูดตามความจริง แต่ก็ไม่ได้บอกว่าตนรู้ว่าหนังสือเล่มนั้นคือตำราวจีมกร นั่นก็เพื่อที่จะลองเชิง อีกฝ่าย

“ท่านรู้อะไรเกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้นบ้างไหม ไม่ว่าข้าจะศึกษามากแค่ไหน ก็ยังอ่านไม่ออกแม้แต่ตัวอักษรเดียว”

‘แน่นอนอยู่แล้ว! มนุษย์จะไปเข้าใจภาษาโบราณของท่านผู้นั้น ได้อย่างไร...!’

ในขณะที่ราชินีแพร่กำลังจะพูดต่อ นั้น จู่ ๆ เธอก็รีบปิดปากตนเองทันที

ชัดเจนว่าเธอต้องรู้อะไรบางอย่าง

สิ่งมีชีวิตในตำนานที่พิสูจน์ได้ว่ามีอยู่จริงด้วยการย้อนเวลาของเอียน มังกรกับราชินีแพร่

เห็นได้ชัดว่าพวกแพร่มีความสัมพันธ์กับมังกร หรือไม่ก็เคยมีมาก่อน บางทีนี่อาจเป็นข้อมูลที่สำคัญที่สุดในการศึกษาจิตมังกรของเอียนก็ได้

‘เอาเถอะ เจ้าจอมแพร่เรื่องตำราเล่มนั้นเสียเถอะ เจ้าจะไม่มีทางอ่านออกแม้แต่ตัวเดียวแน่ๆ’

“ถึงกระนั้น ข้าก็น่าจะอ่านออกสักตัวไม่ใช่หรือขอรับ”

ช่างโง่งมสิ้นดี สิ่งมีชีวิตที่จะอ่านตัวหนังสือเหล่านั้นออกถูกกำหนดมาตั้งแต่แรกแล้ว ในเมื่อเจ้าเกิดเป็นมนุษย์ ต่อให้ตายแล้วฟื้นขึ้นมา นับพันครั้งก็เป็นไปไม่ได้

ศูนย์กลางใหม่ของหอคอยมาซามจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก **เอียน เพา**
ยี่งเอียนประกาศตัวว่าเป็นจอมเวระดิบหก ผู้นำหอคอยมาซามก็ยิ่งร้อนใจ
จนอยากจะใช้แผนการดำมืดที่เตรียมไว้จัดการเขาเต็มแก่
ในขณะที่เดียวกันเอียนก็ค้นพบพันธมิตรใหม่ที่รู้จักจำชื่อ **ตำราวจีมังกร**
และหมายมั่นจะศึกษามนตร์ลาคาของเหล่ามังกรเพื่อยกระดับพลัง
แต่กลับมีชายปริศนาผู้นั้นบอกเขาว่า...

“รุมบัส สเปเลเกีย ลา – ดราโคธ”
อย่าไว้ใจมังกรโดยเด็ดขาด!!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8193-1

9 786161 881931